

TIPSUJEN

60- JA 70-LUKU

❖ **Ensimmäiset jalostukseen** käytetyt tiibetinspanielit toi Suomeen Paula Kangassalo. Kaikenkaikkiaan hän toi 60- ja 70-luvulla yhteensä 29 tiibetinspanielia. Yhtä lukuunottamatta nämä koirat tulivat Englannista ja monet niistä olivat Ann Wynyardin Braeduke-kennelin kasvatteja.

60-luvulla rekisteröitiin vain muutamia pentueita vuodessa. 70-luvulla rekisteröinnit alkoivat vakuuttavasti nousta ja uudelle vuosikymmenelle siirryttiin yli 600 pennun rekisteröintivauhdilla.

Paula Kangassalo oli rodun suurin kasvattaja pitkälle 90-luvulle asti. Ensimmäisen parinkymmenen vuoden aikana hänen of Zlazano-kennelistään lähtenyt pentumäärä meni jo toiselle tuhannelle. Muita suuria kasvattajia olivat Millan, Scedessan, Arctica, Bukefalos, Lagoon ja Habanas. Kaikkien näiden pentumäärät olivat kuitenkin vielä tuolloin alle 200. Osa noitten vuosikymmenten kasvattajista jatkaa edelleen. Vuonna 1972 rekisteröitiin ensimmäinen Saffron-pentue (Pirkko Linnus), 1974 ensimmäinen Silences-pentue (Riitta Viitala), 1978 ensimmäinen Cayana-pentue (Marja-Terttu Kallio) ja 1979 ensimmäinen Lecibsin-pentue (Jukka Kuusisto). Kauniista, menestyneistä tiibetinspanieleistaan ja aktiivisuudestaan rodun ja yhdistystoiminnan alkutaipaleella täytyy lisäksi muistaa ainakin Orvokki Keskinen kennel Central Point, Eero ja Kirsti Karlström kennel Fieldlan, Salme Vestelin kennel Sajasan ja Taisto ja Inkeri Collanus

kennel Rajakan.

70-luvun käytetyimmät jalostusurokset olivat KANS MVA POHJ MVA Of Zlazano Zalentino ja KANS MVA POHJ MVA Braeduke Lham, joiden yhteinen jälkeläismäärä nousi lähelle 600. Molemmat olivat myöhemmin ensimmäiseksi Amerikan valioksi tulleen puna-valkoisen Braeduke Dung Kan poikia, joten tämä uros on tiukasti mukana suomalaistipsujen juurissa. Kolmas laajasti käytetty uros oli KANS MVA POHJ MVA Huntglen Rampa.

Tuohon aikaan tipsut varsin hyvin sopivat rotumääritelmän kokorajoihin. Niillä oli tyypilliset pienet päät. Liiotellut pyöreät otsapenkereet, liian suuret silmät, rutut ja roikkuvat huulet olivat vielä tuntemattomia asioita. Mutta eipä ollut myöskään korvahapsuja, niitä saattoi ihailia vain englantilaisten vuosikirjoista. Muuten turkit olivat nykyistä parempia, siis tyypillisempiä, niistä ei talkin ja muotovaahdon kansakaan saanut aikaan liioiteltuja pehkoja. Ja tuolla aivan alkutaipaleella oli uroksia, joilla oli todella upea, selvästi erottuva harja. Saksipurenta oli tuohon aikaan aika tavallinen juttu, ylälinjat vaihtelevia, löysästi kannetut hännät aika yleisiä. Kaikenkaikkiaan aivan viehättäviä pieniä koiria, jotka vähitellen tekivät rotua tunnetuksi Suomessa. Kysymys, johon omistajat jokapuolella törmäsivät kuului "Onko tuo kiinanpalatsikoira?" ja kun selitti että ei ole, sai jatkokysymyksen "Onko se vihainen?" Kaiken kaikkiaan kuitenkin aivan viehättäviä pieniä koiria...